

DREMPEL 3

My Vader Het Nooit Weggegaan Nie

Daar is mense wat 'n kamer verlaat.

En daar is mense wat 'n rigting nalaat.

Die eerstes verdwyn.

Die tweedes bly.

Vir baie jare het ek geglo dat die erfenis 'n saak van besittings, eiendom, voorwerpe om te bewaar of oor te dra was. Met verloop van tyd het ek verstaan dat die ware erfenis veel moeiliker is om te sien.

Dit word nie in die kaste gevind nie.

Dit word nie in die laaie gevind nie.

Dit word nie in die dokumente gevind nie.

Dit woon in die gedrag.

My vader het my geen formules nagelaat nie.

Hy het my nie 'n handleiding oorhandig nie.

Hy het nie 'n gedetailleerde kaart van die lewe vir my voorberei nie.

Hy het my iets nagelaat wat veel moeiliker is om te verduidelik.

'n Manier om in die wêreld te wees.

As jongman het ek dit nie gesien nie.

Kinders sien hul eie vaders selde met
helderheid.

Hulle neem hulle vir vanselfsprekend aan.

Hulle beskou hulle as 'n permanente
teenwoordigheid, byna 'n natuurwet.

Soos die see.

Soos die hemel.

Soos die verbygaan van die seisoene.

Hulle beskou hulle sonder om hulle te
bestudeer.

Hulle luister na hulle sonder om hulle te
verstaan.

Hulle boots hulle na sonder om dit te besef.

Dan kom daar 'n ouderdom waarin alles
verander.

Die woorde wat baie jare tevore uitgespreek
is, kom terug.

Die gebare neem 'n ander betekenis aan.

Selfs die stiltes verkry 'n nuwe stem.

Dit is dan dat ons werklik begin ken wie ons
voorafgegaan het.

My vader het my nie die waarde van
verantwoordelikheid verduidelik nie.

Hy het dit beoefen.

En daardie verskil is enorm.

Mense onthou min van wat geleer word.

Hulle onthou baie van wat beleef word.

Wanneer 'n man 'n moeilike belofte nakom,
kyk iemand.

Wanneer hy 'n neerlaag hanteer sonder om
skuldiges te soek, kyk iemand.

Wanneer hy sy plig bly doen sonder om
applous te ontvang, kyk iemand.

Dikwels is daardie iemand 'n seun.

Selfs wanneer hy verstrooid lyk.

Selfs wanneer hy ver lyk.

Selfs wanneer hy lyk of hy nie verstaan nie.

Hy kyk.

En hy bewaar.

Baie van die besluite wat ek in my volwasse
lewe geneem het, het wortels wat in veel
verder jare wegsak.

Hulle is nie in die boeke gebore nie.

Hulle is nie in die maatskappye gebore nie.

Hulle is nie in die opleidingskursusse gebore
nie.

Hulle is in 'n huis gebore.

In 'n familie.

In 'n geheel van gedrag wat destyds normaal gelyk het en wat ek vandag as uitsonderlik herken.

Ek onthou een ding wat die tyd my geleer het.

Elke seun ontdek, vroeër of later, dat hy soos sy vader is op maniere wat hy nie voorsien het nie.

Dit gebeur skielik.

Tydens 'n gesprek.

Terwyl hy 'n probleem hanteer.

Terwyl hy 'n sin uitspreek.

Terwyl hy 'n besluit neem.

Skielik herken hy iets.

'n Uitdrukking.

'n Houding.

'n Reaksie.

En hy verstaan dat sekere teenwoordighede nooit werklik weggaan nie.

Hulle verander van vorm.

Dis al.

Vir jare het ek deur verskillende lande getrek.

Verskillende kulture.

Verskillende tale.

Ek het gewerk met mense wat van elke deel
van die wêreld kom.

En tog het ek iets verrassends ontdek.

Oral bestaan dieselfde nostalgie.

Oral bestaan dieselfde respek vir dié wat ons
voorafgegaan het.

Oral bestaan die begeerte om iemand waardig
te wees wat vir ons 'n voorbeeld nagelaat het.

Die woorde verander.

Die name verander.

Die geografie verander.

Maar die gevoel bly dieselfde.

Want elke mens kom deur iemand anders in
die wêreld aan.

Niemand begin van nuuts af nie.

Ons is almal die voortsetting van iets.

Van 'n storie.

Van 'n familie.

Van 'n keuse wat lank voor ons geboorte
gemaak is.

Met verloop van tyd het ek geleer om nie 'n
persoon te meet aan wat hy besit nie.

Ek meet hom aan wat hy nalaat.

En wat hy nalaat, val byna nooit saam met
wat hy beplan het om na te laat nie.

'n Vader dink hy bou 'n loopbaan.

Maar miskien laat hy 'n beginsel na.

Hy dink hy laat sekerheid na.

Maar miskien laat hy moed na.

Hy dink hy laat antwoorde na.

Maar miskien laat hy 'n manier na om hulle te
soek.

Dit is die onsigbare deel van die erfenis.

Die belangrikste.

Die duursaamste.

Dié wat bly leef wanneer al die res verteer is.

Baie mense vrees om vergeet te word.

Dit is 'n antieke vrees.

Diep menslik.

Maar ek glo daar bestaan 'n ander vorm van
voortbestaan.

Nie dié van die standbeelde nie.

Nie dié van die foto's nie.

Nie dié van die monumente nie.

Die egte voortbestaan leef in die gevolge.

In die goeie wat voortduur.

In die waardigheid wat nageboots word.

In die verantwoordelikheid wat van hand tot hand gaan.

In die karakter wat ander karakter voortbring.

My vader leef juis daar voort.

In die gevolge.

Nie as herinnering nie.

As teenwoordigheid.

Soms, op die moeilike dae, betrap ek myself dat ek myself afvra watter besluit om te neem.

Watter pad om te volg.

Watter las om te aanvaar.

Watter verantwoordelikheid om op te neem.

En byna altyd kom die antwoord van 'n baie antieke plek.

'n Plek sonder adres.

'n Plek sonder geografie.

'n Plek gemaak van herinnering en dankbaarheid.

Ek hoor nie 'n stem nie.

Ek sien nie 'n gesig nie.

Maar ek herken 'n rigting.

En dit is genoeg.

Want, op die ou end, is dit nie waar dat sommige mense weggaan nie.

Hulle hou eenvoudig op om voor ons te loop.

Hulle begin binne ons loop.

Daarom sê ek nie dat my vader weggegaan het nie.

Ek sê dat hy die reis op 'n ander manier voortsit.

In my besluite.

In my woorde.

In my foute.

In my verantwoordelikhede.

In die manier waarop ek ander behandel.

In die manier waarop ek 'n belofte nakom.

In die manier waarop ek die tyd hanteer.

En solank iets van dit alles lewend bly, sal 'n deel van hom langs my bly loop.

Stilweg.

Soos die ware vaders nog altyd gedoen het.